

Spedalskhedsmissionen

5/2011

Læs i dette nummer om:

- Kirke til Kirke samarbejde i Herning
- Hjælp til udstødte kvinder i Bangladesh

Bestyrelse:

Jan Meyer, læge, Hobro, formand
Flemming Møller Mortensen,
sygeplejerske, MF, Skørping,
næstformand
Lisbeth Pedersen, bogholder,
Amager, kasserer
Asbjørn Hansen, sognepræst,
Svinninge
Kristian Jensen, skolepsykolog,
Aalborg

Redaktionsudvalg:

Flemming Møller Mortensen
Asbjørn Hansen (ansvarshavende)
Kirkevej 6b, 4520 Svinninge
tlf.: 59 26 51 65
E-mail: asha@km.dk

Kontor:

Administrator: Klaus Leonhardt
Skibbroen 6, 2. Postboks 13,
6200 Aabenraa
Tlf. 3529 4254. Fax 3529 4258
E-mail: info@spedalsk.dk
www.spedalsk.dk

Tryk: Øko-Tryk
Borrisvej 5b, 6900 Skjern
Tlf. 9694 0411

Forsidefoto: Privat
Bagsidefoto: TLM personale

Brugte frimærker sendes til:
Knud Grøndahl Mortensen
Stenlandsvej 25
2300 København S.

Årsmøde 2012 i Herning

Som det kan læses i det blad, du sidder med i hånden, er der et spændende samarbejde i gang omkring mission i Herningområdet.

Tre provstier er gået sammen om at sætte fokus på mission.

Den 14. april næste år placerer vi derfor Spedalskhedsmissionens årsmøde lige i hjertet af dette initiativ: Kirkecentret, Østre Kirkevej i Herning.

Der følger nærmere information om tilmelding og tidspunkter i næste nummer af bladet, men vi kan allerede nu løfte sløret for nogle af de indslag, vi forventer kommer på programmet:

- Birgitte Stieper vil fortælle om sit arbejde for Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling og de projekter, hvor de samarbejder med Spedalskhedsmissionen i Bangladesh.
- En gruppe personer fra Kirke til Kirke projektet har været på studietur i Bangladesh og vil fortælle om deres indtryk.
- Sognepræst Asbjørn Hansen, der redigerer Spedalskhedsmissionens blad, vil fortælle lidt fra redaktørens bord og præsentere nogle af sine nye salmer.
- Nyt fra hovedkontoret v. Klaus Leonhardt

Kirke til Kirke

Af Ruth og
Jens Kr. Egedal

Kirke til Kirke er et samarbejde mellem tre provstier i det midtjyske (Herning Nordre og Søndre samt Ikast-Brande Provstier) og seks missionselskaber: Danmission, Spedalskhedsmissionen, Mission Afrika (MA), Afrika In Touch (AIT), Dansk Etiopier Mission (DEM) og Brødremenighedens Danske Mission (BDM).

Kirke til Kirke er udsprunget af et pilotprojekt under Folkekirken Mission i Gjellerup i 1996. Men det blev bl.a. af økonomiske grunde lukket fire år senere. En gruppe i Gjellerup fortsatte dog med de aktiviteter, der var i gang, f.eks. at sende provstivolontører ud med missionselskaber i tre-fire mdr., hvorefter de var ansat i provstiet til at undervise konfirmander, minikonfirmander, mødes med skoleelever og holde møder i missionskredse og forskellige foreninger i tre mdr..

Stormøde i Gjellerup 2011

I 2008 gik de tre ovennævnte provstier ind i et nyt pilotprojekt med Mission Afrika. Der er bl.a. sendt volontører og senior-volontører til Nigeria for at hjælpe med byggeriopgaver, undervisning i sundhed og IT samt opstart af en sy-skole. Og der har været arrangeret forskellige former for udveksling, hvor bl.a. en præst har været i Nigeria og spejdere og et sangkor fra Nigeria har været i Danmark.

Men allerede i løbet af de første par år, fremkom der fra flere sogne ønske om, at andre missionselskaber også kunne deltage i Kirke til Kirke samarbejdet. Det førte til en lang proces, som indtil videre havde sit højdepunkt den 14. september 2011 ved et Stormøde i Kirkeladen i Gjellerup. Her kunne vi byde ovennævnte seks missionselskaber velkommen i Kirke til Kirke samarbejdet, hvilket vi er meget glade for.

En missionsaften med stort M

Vi var så heldige, at direktøren for spedalskhedsarbejdet i Bangladesh, James T. Das, var i Danmark i en halv snes dage omkring den 14. september. Det betød bl.a., at han var en af talerne denne aften. Der foruden talte Karsten Nissen, biskop i Viborg og Niels Christian Kobbeltgård, provst i Herning. Efter kaffen var der korte indlæg fra repræsentanter fra missionselskaberne.

Det blev en rigtig god aften med fokus på Mission i Folkekirken. Niels Chr. Kobbeltgaard kom i sit indlæg ind på Kirke til Kirke projektets formål, som er at nå bredt ud i Folkekirken med en øget opmærksomhed på mission. Og så tilføjede han, at den frivillige indsats ikke gerne skulle opfattes som hårdt arbejde men som en leg, hvor man altid glædede sig til at være med.

Ved stormødet i Kirkeladen i Gjellerup talte bl.a. Hernings provst, Niels Christian Kobbeltgård, om det igangværende Kirke til kirke projekt.

James Das fortalte om det omfattende rehabiliterings- og spedalskhedsarbejde i Bangladesh. Samtidig rettede han en stor og varm tak til de missionsselskaber og medarbejdere fra Danmark, der har været involveret i spedalskhedsarbejdet gennem årene.

Efter mødet blev det nye katalog, hvor Kirke til Kirke projektet er beskrevet, og hvor alle missionsselskaber er præsenteret med deres indsamlingsprojekter, givet til alle præster og menighedsråd i de tre provstier. Kataloget giver en god mulighed for at vælge netop det missionselskab og det projekt, den enkelte menighed ønsker at støtte i fremtiden.

Studietur til Bangladesh

James T. Das var igen på besøg i Gjellerup søndag d. 18. september sammen med Klaus Leonhardt, administrator for Spedalskhedsmissionen. James T. Das medvirkede ved to gudstjenester i området. Til middag mødtes han med otte personer, som til november skal på studietur til Bangladesh. James Das gav en grundig orientering om alt, hvad der venter os af spændende oplevelser på ruten med bus og tog, som strækker sig fra det nordligste til det sydligste af Bangladesh.

Der er naturligvis først og fremmest fokus på det omfattende spedalskhedsarbejde, men der er også tid til at opleve mange andre ting - bl.a. historiske monumenter, religiøse bygninger og besøg hos forskellige kirkesamfund. En tur alle otte har store forventninger til.

Oprettelse af en DBLM kreds

Fra midt på eftermiddagen var alle tidligere danske medarbejdere i Danish Bangladesh Leprosy Mission (DBLM) inviteret til at møde James. Vi blev 24 i alt. Her holdt James igen en fin tale, hvor han først kom ind på det meget spændende liv, han har haft, og hvordan han har valgt at give sit liv i tjenesten for de fattige og spedalske i Bangladesh. James er et tydeligt eksempel på en person, som lever sit liv ud fra de kristne næstekærlighedsbegreber både i ord og handling.

James T. Das kom også ind på den optimisme og positive udvikling, der er i Bangladesh trods alle vanskelighederne. Til slut rettede han en stor tak til alle, som havde været med til at gøre en indsats for de spedalske gennem DBLM.

Det er vort håb, at denne gruppe af tidligere medarbejdere ved DBLM fremover kan mødes en gang om året og desuden være med til at slutte op om Spedalskhedsmissionens årsmøde.

I Kirke til Kirke projektet ser vi frem til et godt og engagerende samarbejde med Spedalskhedsmissionen til gavn for vore brødre og søstre i Bangladesh.

24 tidligere danske medarbejdere - som gennem årene har været tilknyttet Spedalskhedsmissionens arbejde i Bangladesh - mødtes med landets nuværende landsleder

Hjælp til udstødte kvinder

Oversat af
Asbjørn Hansen

Fotos:
Klaus Leonhardt

I et tidligere hospital har Spedalskhedsmissionen i Bangladesh oprettet Hagar Centeret, hvor man hjælper udstødte kvinder

Shabeda og Shanti er typiske eksempler på de kvinder, der får hjælp på Hagar Centeret. Mange kvinder kommer i klemme og ender uforvarende i urimelige situationer. Centeret kæm-

per for deres rettigheder og hjælper dem på fode igen. Ofte relaterer deres problemer til spedalskhed, men det kan også være andre forhold, der har skabt den vanskelige situation.

Der er plads til 10-12 kvinder på Hagar Centeret. Ofte bor de der med deres børn.

Shabeda

Shabeda måtte flygte fra en voldelig mand

Da Shabedas far blev spedalsk og mistede sit arbejde, skabte det store problemer i familien. På Hagar Centeret hjælper de hende til at stå bedre rustet i forhold til sine rettigheder.

Shabeda Begum er 37 år. Hun er en af de kvinder, der har fundet et fristed ved at få et ophold på Hagar Centeret. Hendes far, Sonibullah, blev smittet med spedalskhed og måtte stoppe med sit arbejde. Nu er han blevet gammel og kan ikke længere hjælpe sin familie. Shabeda har seks søskende, men de prøver at klare sig hver for sig.

Arrangeret ægteskab

Shabedas ægteskab var socialt arrangeret med en mand, Soimuddin, der bo-

ede i samme distrikt. De første år gik det ok, og de fik to børn. Men hendes mand begyndte hemmeligt at mødes med en anden kvinde fra byen, Shakhina. Da Shabeda fandt ud af det, var Shakhina allerede gravid i tredje måned. Byens ledere besluttede så, at Soimuddin og Shakhina skulle gifte sig.

På den måde blev Shakhina Soimuddins anden kone, og Soimuddin holdt lige så stille op med at forsørge Shabeda. Det skabte store problemer. Når Shabeda bad om hjælp, slog han hende. En gang slog han så voldsomt, at hun brækkede sin ene hånd. Hun gik til byens formand og klagede sin nød til byens råd, men de ville ikke hjælpe.

Fra hånden til munden

I 2004 forlod hun sin mands hus med sine to børn og flyttede hjem til sine forældre. Det var hun tvunget til pga. sin mands uhøviske optræden. Hendes far levede af en lille pension, mens hun selv tog forefaldende småjobs. På den måde klarede de sig fra hånden til munden, men hun var hele tiden meget bekymret for sine to børn.

En af Spedalskhedsmissionens ansatte blev opmærksom på Shabeda og hendes sorgfulde liv. Nogle af de ansatte på Hagar Centeret tog ud og snakkede med hende og besluttede derefter at lade hende komme og få hjælp på centeret en tid. Mens hun bor der, arbejder nogle af de ansatte for hendes rettigheder, så hun vil være bedre stillet, når hun skal ud at stå på egne ben igen.

Shanti

Ingen ville hjælpe Shanti

Shanti er glad for at kunne bo på Hagar Centeret med sit barn. De andre beboere hjælper med at passe den lille.

Shanti er enebarn. Hendes mor døde, da Shanti var lille. Hendes far gik til hånde for landmændene i området og fandt sig snart en ny kone. Men der var ikke råd til, at Shanti kunne gå i skole. I det daglige hjalp hun sin stedmor derhjemme.

Da Shanti blev teenager, forelskede hun sig i en ung mand, der hed Shunil. De stak af sammen nogle måneder, men opsøgte så Shunils familie for at se, om de kunne bo dér. Begge familier diskuterede sagen. Det var ret kompliceret, for Shanti var kristen, mens Shunil var hindu. Begge familier var villige til at lade dem gifte sig, men det skulle ske efter de respektive religiøse forskrifter. Det var umuligt at finde en løsning, og landsbyens ledere ville ikke acceptere ægteskabet. De boede sammen et års tid, men gik så hver til sit.

Graviditet og abort

Shanti flyttede hjem til sin far igen, men efter nogle få måneder, besluttede hendes stedmor at sende hende til hovedstaden, Dhaka. Her fik hun arbejde hos en familie i det område, der hedder Firm Gate. Men manden i huset var nærgående og voldelig overfor hende, og hun måtte flygte tilbage til sin landsby, da hun opdagede, at hun var gravid.

Der gik ikke længe, før hendes stedmor blev klar over, hvordan det forholdt sig. Hun forlangte, at Shanti fik barnet fjernet og sendte hende til et hospital langt væk for at få aborten foretaget.

Ægteskab og falske rygter

Herfra tog Shanti hen til en tante for at få hjælp. Tanten præsenterede hende for en ung mand, der hed Roilu. Til Shantis held ville han gerne have hende til kone, men da de var blevet gift, ville hans familie ikke acceptere ægteskabet.

Hun fik arbejde på en fabrik, hvor de fremstillede mursten. Her fik hun nye venner – bl.a. en ung, muslimsk mand, som på et tidspunkt var på besøg hjemme hos Shanti og Roilu. Roilu's storebror begyndte så at sprede falske rygter om, at Shanti var Roilu utro med den unge muslim. Man opsatte en byret, som fastslog, at Shanti ikke længere skulle regnes for Roilus hustru. Hun måtte rejse tilbage til sin far og stedmor, hvor hun snart opdagede, at hun atter var gravid. Rygtet spredtes over hele landsbyen og skabte en masse problemer for hendes familie.

Hagar – et fristed

Det var på det tidspunkt, hun blev bekendt med Hagar Centeret. Nogle ansatte herfra kom på besøg og tilbød efterfølgende, at Shanti kunne bo en tid på centeret. Det var i august 2010. Siden hun flyttede ind på centeret, har hendes familie fuldstændig ignoreret hende. Hun fødte sit barn, Rony, den 1. januar 2011.

”Mine forældre ville ikke hjælpe mig, så nu forsøger jeg at rehabilitere her,” siger Shanti.

